

οικονομίαν, ἀλλ' οὐχ ὡς ὁ πρὸ αὐτοῦ, ἐπλήρωσε χρέος τῆς ἐπαρχίας σχεδὸν 100 πουργεῖα.

Πάλιν ὁ Ἰωαννίκιος διὰ χειρὸς διδῶσι τῷ ἀνακτι λιβελλοὺς κατὰ τοῦ πατριάρχου Σαμουήλ, γράφων ὅτι θέλει νὰ ἐξορίσῃ καὶ τοὺς καλογήρους διὰ νὰ μείνῃ μόνος καὶ νὰ κάμῃ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά ὅτι θέλει. Οἱ Χριστιανοὶ ἐπῆρουν τὸν πατριάρχην καὶ κατεβόων κατὰ τῶν προκατόχων του ὡς ἀφανισάντων τὰ μοναστήρια, τὸ ἐν τῇ Πρώτῃ δηλαδὴ καὶ τὰ δύο τὰ κατὰ τὴν Χάλκην, ἦτοι τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Δίδει πάλιν ὁ Σαμουήλ, κατὰ τὴν κῆ τοῦ Δεκεμβρίου, λογαριασμὸν διὰ ἐνέα μῆνας τῆς πατριαρχείας του· εὗρέθη ὅτι νὰ ἐπλήρωσεν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα χρέος τουρκικὸν γρόσια 27,450 καὶ χριστιανικὸν 27,888, τὰ πάντα πουργεῖα ἄσπρα 110 καὶ γρόσια 338.

Δίδεται ἔγγραφον τῷ βασιλεῖ ἐκ μέρους τῶν Λέχων ἐσφραγισμένον, ἐν ᾧ ἔγγραφον ὅτι θέλουν τὸν δώσει τὴν Οὐκραϊναν καὶ τὴν Ποδολίαν νὰ τὰς κάμῃ δύο ἡγεμονίας ὡς τὴν Βλαχοπογδανίαν, ἃν ἐκστρατεύσας διώξῃ τοὺς Μοσχόβους ἀπὸ τῆς Λεχίας. Τὸ ἔγγραφον εἶχε πολλὰς βούλλας καὶ ὑπογραφάς, καὶ ὁ ἀναξὶ δὲν ἔστειλέ τινα νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ ἂν ἔχουν εἶδησιν ὅλοι διὰ τὸ ἔγγραφον καὶ ἂν αἱ ὑπογραφαὶ εἶναι ἐδικαί των· ἤθελε μάθει, ἂν ἔστειλε, πῶς δὲν ἔχουν ποσῶς εἶδησιν, ὡσάν ὁποῦ τὸ ἔγγραφον ἦτο σκευώρημα μόνον τοῦ Πονιατόβσκη καὶ τοῦ Κρεσένσκη, νέων φητριωτῶν καὶ συνωμοτῶν· ἀνεξετάστως οὖν τὸ ἐπίστευσε.

Θνήσκει ὁ Ἀντιοχείας Φιλήμων ἐν Δαμασκῷ, καὶ ἀνάγεται εἰς τὸν Ἀποστολικὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας ὁ ποτὲ διάκονος τοῦ Οἴκου μενικοῦ πατριάρχου Κυρίλλου καὶ τανῦν πρωτοσύγγελος τοῦ Οἴκου μενικοῦ πατριάρχου Σαμουήλ, Δανιήλ ὁ Χίος, χειροτονηθεὶς κατὰ τὴν 5' τοῦ Αὐγούστου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῇ κατὰ τὸν Γαλατᾶν.

Κατὰ μῆνα Μάτου τοῦδε τοῦ ἔτους σεισμὸς μέγιστος εἰς τὴν Πόλιν, κατ' ἀρχὰς σφοδρότατος καὶ καθ' ἡμέραν κατ' ὀλίγον ἐσμικρύνετο, ἀλλὰ παρατάθη μέχρι τέλους Αὐγούστου. Ἐιρήμισε τοὺς Γεδι-Κουλάδες, τὸ κάστρον ἀπὸ τὸ Ἐγρίκαπι ἕως τὸ Γεδι-Κουλε-καπισί, τὸ Μπαχτζέ-καπισί, τὸ Ὀδούν-καπισί, ὅλον τὸ τζαμί Σουλτάν-Μεχμέτη, τὸν κουμπὲ τοῦ τζαμίου Σουλτάν-Μπαγιαζίτη, τὸ Βεζιρ-χάνι καὶ ἄλλα μικρὰ χάνια.

Ἔτει σωτηρίῳ 1768.

Ὁ Βασίλης, ἄνθρωπος τοῦ Σπαθάρη Γεωργάκη καὶ ἀρχιτελώνης εἰς τὸ Βουκουρέστι ἐπὶ τῆς ἡγεμονείας τοῦ Στεφάνου Ρακοβίτζα, καὶ ὁ Κίρκας, πραγματευτὴς ἄλατος εἰς τὴν Βλαχίαν, ἔχοντες λαβεῖν παρὰ τοῦ Στάθη ἄσπρα ὁποῦ εἰς τὸ Βουκουρέστι τὸν ἐδάνεισαν διὰ ὑποθέσεις αὐθεντικὰς, καὶ ζητοῦντές τα, ἤκουον τὸ, δὲν ἐπρόλαβε νὰ τὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν αὐθεντείαν· ἐκεῖνοι ἠξέυροντες ὅτι τὰ ἐπῆρην οὐκ ἔπαυον τοῦ ζητεῖν τὸ δίκαιόν τους· ὅθεν ὁ Στάθης τὸν μὲν Βασίλην ἐξίτηε ἐξορίσαι τῇ δυνάμει καὶ τοῦ Νι-

